

verhaal 63

Drie eigen belevenissen

In het midden van de gemeente...

Toen de dominee in de kerk vertelde, dat er een kindje gedoopt zou worden, ontstond spontaan een soort catechese over dopen, over water en de kerk en God, en dat zelfs zo'n klein meisje al helemaal bij God hoorde.

"Hoe dan?" vroeg onverhoeds één van de jongens van het gezinsvervangende tehuis. "Wie bij God hoort, hoort bij de gemeente en daarom wordt vandaag dit kindje gedoopt!" probeerde de dominee het sacrament uit te leggen.

Toen zei hij tegen de vader en moeder: "Kom maar, nu gaan we dopen!" Als één man stonden de bewoners van het tehuis op en gingen rond de doopvont staan, met de ouders en de dopeling midden tussen hen in. "Nu gaan we dopen!" herhaalde één van hen en stak zijn hand vast in het water.

Toen heeft de dominee hen allemaal even met hun kletsnatte handen het hoofdje van het kleine meisje laten aanraken. En daarna zei hij: "Inderdaad, wij dopen je in de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest....."

Jan van Buuren

Doe dit tot mijn gedachtenis

De oude Van Velzen was dement, maar toen zijn vrouw sprak over het avondmaal wilde hij erg graag met haar mee. Het werd gevierd in de kleine zaal van het bejaardentehuis.

Als een blij kind heeft hij de heel bekende versjes mee geneuried. Maar onder de lezing en het korte preekje zakte zijn hoofd slaperig voorover.

Bij de viering gaf zijn vrouw hem het stukje brood in de hand, maar hij deed er niets mee. Toen heeft zij het hem in de mond gelegd.

Bij de beker was het opeens anders. De oude man legde beide handen om de beker heen en zei heel eerbiedig: "Jezus, proost!" en toen nam hij een slokje. Niemand lachte of vond het gênant, want ieder wist: Van Velzen is altijd al een christen geweest.

Jan van Buuren

Ontvàngen

Naast het gezinsvervangende tehuis staat een kerk. Maar de bewoners gaan bijna altijd naar de andere kerk, een minuut of tien lopen verderop. Gevraagd naar het 'waarom' van deze extra moeite in de zondagmorgen, zegt Arie-Jan: "Daar word je ontvàngen!", met grote nadruk op het laatste woord.

We hebben daar op de catechisatie in het huis over doorgepraat, want wat bedoelt Arie-Jan nou precies met 'daar word je ontvangen!?' We zijn erachter gekomen. Het zit zo. De kerk naast het huis is een mooie kerk en de dominee daar is ook erg aardig. Daar ligt het niet aan. Maar de kerk is een beetje te groot voor de gemeente. Dus zondagsmorgens is er plaats genoeg. Als de bewoners van het huis, soms wel met z'n achten, om vijf minuten vóór tien de kerk in komen, dan kunnen ze zo met elkaar in één bank gaan zitten.

In die andere kerk gaat dat niet. Die is een beetje krap en in de morgendienst zijn vrijwel alle stoelen bezet. Als je dáár vlak voor de dienst binnenkomt, moet je zoeken naar een plaatsje. Maar dan staat er een meneer of een mevrouw op en die wenkt naar je, dat er in die buurt nog net één plaatsje voor jou open is. "Zie je, daar word je ontvàngen."

Jan van Buuren, Kollum